

ნახევარი

ISSN 0132-6013
18-84

1982 წლის აგვისტოში თბილისის 26 კომისიის რაიონის მცხოვრებთა ჯგუფი მიიწვიეს რა-
ისაბუკოს აღმასკომში და გამოუცხადეს, რომ მათ გამოეყოთ ახალი საცხოვრებელი ბინები.
აუწყეს სახლებისა და ბინების ნომრები. ადამიანები მივიდნენ აღნიშნულ მისამართზე, მაგრამ
ხახლები იქ არ აღმოჩნდა.

ნახ. გ. ლოლუასი

— ახლა, ბატონო, ავეჯი სოფ მოიტანეთ, კედლებს ამოგოვებ-
ნებთ, ლიფტს დაგიმონტაშებთ და იცხოვრებთ ბედნიერად!.

მკვლევარი
ბიზნისმენი

დღითიღა ი ზ რ დ ე ბ ა, შენდება და მშენებლობა ახალგაზრდა, ინდუსტრიული რუსთაველაქი. რუსთაველი მეტალურგიაში არაერთი საინტერესო ინიციატივისა და წამოწყების მოთავენი არიან. ქალაქის მშრომლები მხარში უდგანან მთელი რესპუბლიკის გამრჯე ადამიანებს ახალი ხუთწლედის გრანდიოზულ ამოცანათა შესრულებაში. რუსთაველების სასახლო საქმეებზე ბევრი ითქვა და დაიწერა. ამჟერად კი ჩვენ საუბარი გვქონება ქალაქის ცხოვრებაში ჯერ კიდევ არსებულ ნაკლოვანებებზე, იმ ძირითად პრობლემებზე, რაც ყოველ რუსთაველ მოქალაქეს — მეტალურგს, ქიმიკოსს, მშენებელს, მეცემენტს, მუშას თუ ინტელიგენტს აწუხებს, რაც დღეს თუ ხვალ აუცილებლად უნდა მოგვარდეს. ამით ვინმეს გაიყვანსა და გაქილიკებას კი არ ვაპირებთ, არამედ ჩვენი სურვილია ერთხელ კიდევ გულახდილად, თამამად ვისაუბროთ ნაკლოვანებებზე, ვთქვათ, რა უჭირთ და რა უღწიან რუსთაველ მოქალაქეებს და შემდგომისათვის დავსახოთ კონკრეტული გზები ამ პრობლემათა გადასაწყვეტად. დავიწყებთ მეტალურგიული ქარხნიდან:

ეს ინდუსტრიული გიგანტი წლების მანძილზე მთელ რესპუბლიკასა და ქვეყანაში იყო ცნობილი თავისი სახელოვანი ტრადიციებით, პატრიოტული თაოსნობებით, თავდადებული შრომით. მაგრამ გასული ხუთწლედის შუა ხანებში თავი იჩინა საგანგაშო მდგომარეობამ — დაირღვა საწარმოს რიტმი, ქვეითდებოდა ძირითად სახეობათა ნაწარმის გამოშვების დონე. უკანასკნელი ოთხი წლის მანძილზე სახელმწიფოს დააკლდა 600 ათას ტონაზე მეტი ფოლადი, შემცირდა მზა ნაგლისისა და მილების გამოშვება, გაუარესდა სასაქონლო პროდუქციის ხარისხი. წამოჭრილმა სიძნელეებმა სერიოზული გავლენა მოახდინა საწარ-

მოს ეკონომიკაზეც. კადრების დენადობამ 16,5 პროცენტს მიაღწია. (მხოლოდ ამ ბოლო დროს იგრძნობა აქ დიდი აღმავლობა და იმედია, სულ მალე მდგომარეობა საგრძნობლად შეიცვლება). სწორედ ამ საკითხებზე იმსჯელებს ამას წინათ მეტალურგებმა თავიანთ პარტიულ-სამეურნეო აქტივის კრებაზე...

ისმება კითხვა. რა ხდებოდა?

მიზეზები — ობიექტური, სუბიექტური...

„ზოგჯერ დიდი ფული იხარჯება მეორეხარისხოვან საქმეებზე, ან ზმარდება იმას, რაც არ არის საჭირო...“

„სახალხო სახსრები ყაიდათიანად უნდა გამოვიყენოთ, პრიორიტეტი მივცეთ შრომითი კოლექტივების უპირველეს საჭიროებებს“ (ამხ. კ. უ. ჩერენკოს გამოსვლიდან მოსკოვის მეტალურგიული ქარხნის „ნამგლისა და უროს“ მუშებთან შეხვედრისას).

რითუღი, მძიმე და ვაჟკაცურია მეტალურგის პროფესია. ამიტომ მეფოლადეს, მეგრძმედეს, მგლინავს, მვაღცავს, მექურეს ყველა პირობა უნდა ჰქონდეს შექმნილი, რათა ნაყოფიერად იმუშაოს და შინაარსიანად დაისვენოს. ამ მხრივ ჯერ კიდევ ბევრი რამაა მოსაწყესრიგებელი და მოსაგვარებელი...

ქარხანას არ ჰყოფნის 1800 წამყვანი სპეციალისტი. პროფესიულ-ტექნიკური სასწავლებლებიდან, რომლებიც მეტალურგთა ძირითად კადრებს ამზადებენ, მოდიან კურსდამთავრებულები, მაგრამ, სამწუხაროდ, მხოლოდ მესამედი ნაწილი რჩება ქარხანაში. რატომ?

თუ სხვა საწარმოები ძირითადად ამავე ქალაქის მცხოვრებლებითა და მათი შვილებითაა დაკომპლექტებული, მეტალურგიას მეტწილად სოფლის მოსახლეობა ავსებს, რომელიც, ასე თუ ისე, მაინც არამდგრადი კონტინგენტი.

ახალგაზრდები გულს ვერ უდებენ სამუშაოს, ხან ერთი გვყავს ცვლაში, ხან — მეორე. ვერ ვასწრებთ ერთის დამაგრებას, რათა შევსწავლოთ პროფესია, რომ ის მიდის და სხვა მოდის...

ახალგაზრდას ბინა უნდა! კი, ბატონო, აქვთ საერთო საცხოვრებლები, მაგრამ სანამ უნდა იცხოვროს იქ? არადა, თხუთმეტი წელი უნდა ელოდოს ბინას, მაშინ როცა სხვა საწარმოებში გაცილებით უფრო მალე ღებულობენ საცხოვრებელ ფართობს.

დაბალია მუშათა სურსათით, კვებით მომარაგებას დონე.

ზღვისპირეთის საგზურებს უმეტესად ზამთრობით ვვაძლევენ.

ყველა საწარმოში შეცვალეს და გააუმჯობესეს სპეცტანსაცმლის ფორმა, მეტალურგებს კი რაც 30 წლის წინათ ეცავთ, იგივე აცვიათ დღესაც.

მარნეულის იქით, სოფელ ფოლადურში, რამდენიმე წლის წინათ დაიწყეს გამაჯანსაღებელი კერის აშენება, დაიხარჯა კოლოსალური თანხა, დრო და ენერგია და ჯერჯერობით ბევრი არაფერია იქ გაკეთებული. ან კი რა უნდა გაკეთდეს, როცა წელიწადში ორ-სამჯერ თუ ჩადიან ხოლმე იქ კოლექტიურად. თუ რუსთაველ ქიმიკოსებს — დიდი ქიმიის ფლაგმანის, გაერთიანება „აზოტის“ მუშა-მოსამსახურეებს აქვთ მანავში ზღაპრული დასასვენებელი კერა და თვალწარმტაც ურეკში („მანეტიტ-ში“) — კოტეჯები, მეტალურგებმა რაღა დაშავეს? ფოლადურში, სხვას რომ ყველაფერს თავი დავანებოთ, ჯერაც არაა ნორმალური მისასვლელი გზა.

პატარა, გამაჯანსაღებელი კერა მეტალურგიულ ქარხანას აუშენეს რუსთავთან, იალღუჯის გორაზე და ისიც მივლინებით ჩამოსულთა სასტუმროდაა გადაქცეული. იქვე, იალღუჯის ახლომდებარე ტერიტორიაზე, ქარხნის მუშა-მოსამსახურეებს მისცეს მიწის ნაკვეთები და ათასგვარ დახმარებას შეპირდნენ, მაგრამ ჯერჯერობით მხოლოდ სიტყვით, ხაჭმე კი არ ჩანს.

ამ და ამდგავარ მიზეზთა გამო არის კადრების დენადობა და მუშახელის ნაკლებობა ქარხანაში.

უყაირითობა თუ დაუდევრობა?

მარხნის ტერიტორიაზე მოწყობილ სათბურს რამდენიმე წლის წინათ ახალი ობიექტი მიუმატეს და ის იყო, მონტაჟი უნდა დაეწყოთ, რომ საქმის გა-

მთები თუ აისბერგები?

გრძელდება გადაიჭრეს. დარჩა ასე თავ-
ლია ძვირადღირებული რკინის პირამიდე-
ბი! ბოლოს სულ დაანგრეს, დაჭრეს,
გრუნტი არ გამოდგა, სხვაგან უნდა გადა-
ვიტანოთ და მის ადგილას ახალი ტიპის
სასათბურო მეურნეობა უნდა მოვაწყოთო,
აღრე სად იყვნენ მისი დამპყრობებელ-
ბი? ასე ჩაცვივდა წყალში შრომა, ათობით
მშენებელ-მემონტაჟისა და მეტალურგის
გარჯა, დრო, ტექნიკის ჯაფა, უშედეგოდ
დაიხარჯა ათასობით მანეთი...

დღეს, როცა სხამალა ვლადიმერ პუ-
ტინის ხელისუფლებაზე, არსებული რეჟიმის
სრულად გამოვლინებასა და მაქსიმალურად
გამოყენებაზე, ასეთი დაუღვერობა არ ეკა-
დრებათ მათ, ვინც რესპუბლიკის მშრომე-
ლებს პირველებმა მოუწოდეს: „წესრიგი —
ყველგან და ყველგან“!
სათბურების გვერდით წლების მანძილ-
ზე ღობე გარღვეული და ყოველგვარი
საშვის გარეშე, ვისაც უნდა, ის შედის
ქარხნის ტერიტორიაზე. საბჭოთაო დრო
შემთხვევითმა პირმა კიტრი და პამიდო-
რი გაიტანოს, ამას კიდევ ეშველება, მაგ-
რამ იქვე უპატრონოდ და უწესრიგოდ
ყრია ათასობით მანეთის მეტალურგიული
და ელექტრომომწოდებლობა-დანადგარები.
ის, რაც გარეშე პირებმა (კიტრთან და პა-
მიდორთან ერთად) ვერ მოიპარეს და ვერ
წაიღეს, გაფუჭდა და განადგურდა მოუვლე-
ლობისაგან.

რა პქვია ამას — უყარათობა თუ დაუ-
ღვერობა?

წყალში გადაყრილი ათასები

მშრომები და ეამთასელის უკუღმარ-
თობამ დაანგრია ოდესღაც ყოფილი ბოსტან-
ქალაქი, მაგრამ ისევ სიყვარულმა ააშენა
იგი და რაოდენ გულსატკეპნი, რომ ზოგ-
ჯერ რუსთაველი ჯერ არასწორად აშენებენ
და მერე აშენებულს ანგრევენ!.. ამ ცამეტი-
ოდე წლის წინათ რუსთაველი, 46-ე კვარ-
ტალში, ახალი ბაზრის წინ, იყო არატიპური
სავაჭრო ობიექტი, მაგრამ რატომღაც ეს
შენობა დაანგრეს ისე, რომ კაციშვილს არ
უკითხავს, რამდენი ათასი მანეთი დაიხარ-
ჯა მის აშენებასა და დანგრევაზე. მაგრამ
მოდი, „მოვიკლათ წარსულ დროებზე
დარდი“!..

კარლ მარქსის მოედანთან მშენებელ-მე-

მონტაჟეთა ყოფილი ეგრეთწოდებული „ბი-
ტოვკა“, შემდგომ მილიციის განყოფილების
შენობა, ბოლოს გადააკეთეს ბოსტნულის
რესტორნად, რომელსაც ერქვა „ბოსტან-
ქალაქი“. ასობით მანეთი დაიხარჯა ამ შე-
ნობის რეკონსტრუქციაზე და უცებ... დაან-
გრეს იმის გამო, რომ, ჯერ ერთი, აქ რეს-
ტორანს რა უნდაო (საცხოვრებელი კორპუ-
სების გვერდით) და, მეორეც, მის ადგილას
კინოთეატრი უნდა აეაშენათო. როგორც
მის აშენებაში, რეკონსტრუქციასა და გადა-
კეთება-გადმოკეთებაში, ისე დანგრევაში და-
იხარჯა დრო, სამშენებლო მასალები, გაც-
და მუშახელი, ტექნიკა, მანქანა-იარაღები.
ნუთუ არ შეიძლება გვერდით აშენებუ-
ლიყო კინოთეატრი და რესტორნისათვის
უფარგისი ეს შენობა სხვა დანიშნულებისა-
მებრ გამოეყენებინათ? ვინ უნდა აანაზღა-
უროს ეს ზარალი?

ასეთივე ბედი ეწია ცურტაველის ქუჩაზე
მდებარე პავლიონის ძველ, უფარგის შე-
ნობას, რომელიც საერთოდ არ უნდა აშენე-
ბულიყო იქ.

ქალაქის ცენტრალური აბანოს შეკეთება-
ზე (რომელიც დღესაც შეუკეთებელია) იმ-
დენი თანხა დაიხარჯა, რომ ამ თანხით შეი-
ძლებოდა ახალი აბანოს აშენება. არადა, იგი
სანახევროდ ძლივს ასრულებს თავის მოვა-
ლუბას. 46-ე კვარტალში მდებარე პატარა,
პრიმიტიული აბანო დროგამოშვებით მუ-
შაობს. მშენებელთა დასახლების აბანოში
მუდამ რიგია. და ნაცვლად იმისა, რომ
მშრომელმა კაცმა შაბათ-კვირას დაიხვეწოს,
მთელი ოჯახით საათობით დგას მოზანავეთა
რიგში. ბინებში ცხელი წყალი საერთოდ არ
მოდის (ცივიც დილა-საღამოს სანატრე-
ლია), წყლის გამცხვლებელი დანადგარის
დამონტაჟება რვა-ცხრასართულიან სასლე-
ბში უსაფრთხოების თვალსაზრისით აკრძა-
ლულია და მაშ, რა ქნას მოზინდარები? განა
შეიძლება ამოდენა ქალაქს ერთი ნორმა-
ლური აბანო მინც არ ჰქონდეს?

ბაჰრის ვწერთ და ვლადიმერ პუ-
ტინისა და გარემოს გაჭუჭყიანების წინააღ-
მდეგ ბრძოლის აუცილებლობაზე. რუსთავე-
ლი კი ამ მხრივ ჯერ არაფერი კეთდება.
პოლიტექნიკური ტექნიკუმიდან მთავარი
არსის დასახლებაზე, როგორც იქნა, გა-
კეთდა ფართი, კეთილმოწყობილი, მოას-
ფალტებული ქუჩა, მაგრამ გაივლი ზედ და
გეჩვენება, თითქოს ოკეანეში მიცურავ გე-
მით, ირგვლივ კი თითქოს უზარმაზარი
აისბერგი გარტყია და საცაა, დაგვეტყვება.
რკინაბეტონის, გაჯის, წილის, კოქსის, ცე-
მენტის, სამშენებლო მასალების ნარჩენების
გორბია ქუჩის მხრას აღმართული. უფრო
ქვევით, ხე-ტყის დამამუშავებელი კომბინა-
ტის იქით, ღია ცის ქვეშ, წლობით ყრია
თერმოიზოლაციისათვის საჭირო ძვირფასი
შესაფუთი მასალა. ბევრგან იგი დაძველე-
ბულა და ჩენწოდ ქვეულა, ნაწილი კი და-
ტბორილ წყალში ყრია.

ასეთივე მდგომარეობაა ქიმიური ბოჭკოს
ქარხანასა და გაერთიანება „აზოტს“ შუა
მდებარე ტერიტორიაზე. თითქმის მთელი
ქალაქის ნაგავი და სამშენებლო მასალების
ნარჩენები აქ დაუყრიათ. ისედაც ქარხნების
კვამლში გახვეული ეს უბანი სშირად დამ-
წვარი ნაგვის ბოლშია გახვეული. პირი-
ქით უნდა იყოს, აქ სხეივანი უნდა გაშენ-
დეს, მანამდე კი უნდა გაიწმინდოს და გა-
სუფთავდეს ტერიტორია. ამ საქმეზე უწინა-
რეს ყოვლისა თვით ქიმიკოსებმა უნდა
იზრუნონ!

ქალაქის მიკრომენაცობი

306 მოთვლით, ამ ოციოდე წლის
მანძილზე რუსთავის რამდენი საცხოვრებე-
ლი სახლის სარდაფი ყოფილა წყლით სავ-
სე. ქუჩებში კი დიდი წვიმების დროს
ნავია საჭირო ერთი ნაპირიდან მეორეზე
გადასასვლელად. ამიტომაც რუსთავის ზო-
გიერთ უბანს სუმრობით „ვენეციას“ უწო-

დებენ. ეს განსაკუთრებით დაეხედა ახალ მიკრორაიონებს... ზოგი საწარმო-დაწესებულების ხელმძღვანელის უყურადღებობითა და ვაი-მოზინადრის დაუდევრობით წყალ-გაყვანილობის სისტემა მწყობრიდანაა გამოსული და ყოველდღიურად უქმად იღვრება წყალი. ბევრი მოზინადრე არადანიშნულებისამებრ იყენებს სასმელ წყალს. მეეზოვეები და დაძაგებულები, ვისაც ქუჩის, ეზოს დაწმენდა-დასუფთავება ევალება, პირდაპირ სანიაღვრე ჭებში ყრიან ნაგავს, ჭები იჭედება და წყალგაუმტარი ხდება (ამას ემატება გზების უხარისხობა და ცუდ ამინდში დატბორილ ქუჩაში გავლა შეუძლებელია).

დიან, ქალაქში წყლის ნაკლებობას განიცდიან, წყალი კი ბევრგან უქმად იღვრება მოშლილი თუ მოშვებული ონკანებიდან, გატეხილი მილებიდან, მწყობრიდან გამოსული წყალგაყვანილობის სისტემიდან... სანიაღვრე ჭები გაჭედილია და დიდი წვიმების დროს გეგონებათ, ქუჩებში მდინარე მოედინებაო.

სტატისტიკის ენით

იხილეთ თუ არა თქვენ...

რომ ქალაქის ტუბდისპანსერი, ვენდისპანსერი და ბავშვთა ინფექციური საავადმყოფო ისეთ ძველ, პრიმიტიულ, მოუწყობელ, ბარაკების ტიპის შენობებშია მოთავსებული, შიგ ჯანმრთელიც რომ დააწვინო, დაავადდება?

რომ ქალაქის კულტურისა და დასვენების პარკის დირექტორები ხშირად იცვლებიან, ხოლო პარკი ისევ კეთილმოუწყობელია? (ან კი რა ქნას მარტო დირექტორმა?).

რომ ახალ მიკრორაიონებში ავტობუსებისა და ტროლეიბუსების ბევრ გაჩერებაზე სკამს ვერ ნახავთ ჩამოსაჯდომად?

რომ სამი მოძველებული რესპუბლიკის შემადგენელი ისეთ გადატვირთულ ტრასაზე, როგორიც რუსთავე-თბილისის გზაა, დღემდე ვერ მოხერხდა ცალმხრივი მოძრაობის მოწესრიგება და განათების გაყვანა?

რომ ზოგი რუსთაველი ოჯახი 10-12 წელია ვათბობის ქირას იხდის და ბინაში ვათბობა მაინც არა აქვს?

რომ ქალაქში საცხოვრებელი უბნები სწრაფად შენდება, მათი კეთილმოწყობის ტემპი კი საგრძნობლად ჩამორჩება ქვეყნის მუშაობს (რისთვისაც შეიძინეს კიდევ ახალი დანადგარები), მაგრამ დღემდე დაუმონტაჟებელი და კეთილმოუწყობელია?

რომ ქალაქის ზოგი ქალთა საპარკმახე-რო-სალონი სავალალო და სამარცხვინო მდგომარეობაშია?

რომ რუსთავის № 2 პოლიკლინიკას აშენების დღიდან (1972 წლიდან) არ ღირსებია ნორმალური რემონტი?

რომ რუსთაველი ოდესღაც იყო, მაგრამ დღეისათვის საქალაქო ცნობათა ბიურო არ არის?

ოთარ ლომიკა,

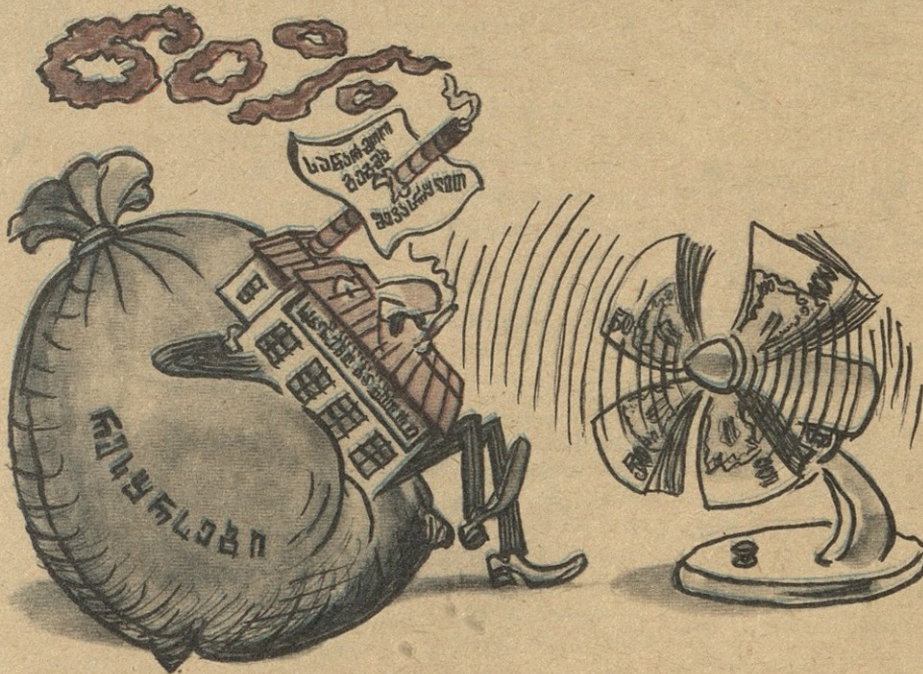
რუსთავის მეტალურგიული ქარხნის მეფოლადე, სოციალისტური შრომის გმირი,

ვანო ცინცაძე,

ჟურნალ „ნიანგის“ წერილების განყოფილების რედაქტორი.

ნახ. გ. ლომიკისა

სამწუხაროდ, ჩვენში ცოტა როდია საწარმოები, რომლებიც კრონიკულად ჩამორჩებიან მაშინაც კი, როცა სრულად არიან უზრუნველყოფილი რესურსებით. მთლიანად ქვეყანაში მათი უაღრესი შეზღუდულობის პირობებში ასეთი მიდგომა ყოველად შეუწყნარებელია. ეს ანტისახელმწიფოებრივი პრაქტიკაა და მისი თავდათავია უყიარათობა, უპასუხისმგებლობა, მუშაობის სწორად წარმართვის უუნარობა.

გ ა ნ ე ბ ი ვ რ ე ბ უ ლ ი

ჩინხაგეზი

...გიჟად ვნათლავი!

ძიშვარდ ისაძაძე

ფიქრები თბილისსა და თბილისელზე

ჰელსინკში ვარ და
ბინდი მეფობს და შუქი დილის,
თავს დავტრიალებ
თბილ, თბილს-მეთქი, — უთბილეს
თბილისს.

თბილისს ჰელსინკი
ვერ სჯობს ვერც ცით,
ვერც ღამით, ვერც დღით
და გული, იცით, რაზე მტკივა? —
ანლავე გეტყვით:

იცოდეს ღმერთმა,
არაფერი არა მშურს სხვისი,
ის კი მშურს, აქ რომ
ყველას უყვარს ქალაქი თვისი.

ვით ყველგან სხვაგან,
თავს ფინელიც პურიტ ინახავს,
და სანაგვეში
ნამცეცვიც კი არსად მინახავს.

მაგრამ მყიდველთა მოტყუებით
არვინ მდიდრდება!

ხულიგნებს აქაც ბევრგან ნახავთ
ჯვროდ თუ წყვილ-წყვილად,
მაგრამ ტრანსპორტში
დასერილ სკამს ვერსად იხილავთ!

ფინურ წყალს, — ისე მდარე
გახლავთ, —
მშრალ საჭმლის ლუქმას
ვერ დააყოლებთ, მაგრამ არსად
არ ღვრიან უქმად.

არყის დათმობა
ფინელს ჭირის დღესავით
უმიძის,
მაგრამ ოთხთვალას საჭეს
მთვრალი

არავინ უზის.

ტურისტები ვარ,
მერვე დღეა,
უცხო მხარეს ვათევ ღამეს
და შინ როდის დავბრუნდები, —
ძილშიც ვნატრობ იმ სიამეს.

სხვათა ცის ქვეშ მხოლოდ მიტომ
წამოვიდეს უნდა კაცი,
რომ შეიგრძნოს ჭეშმარიტად
მშობლიური მიწის ფასი.

ვფიქრობ, ცუდზე ცუდ სიკვდილად
მიანია სიკვდილის თვითონ:
ქუჩაში რომ მიანახებ
და ვერ წვდები ვერსად თვისტომს!

ვისაც სხვა მზე მიანია
გამზრდულ მზეზე უფრო ნათლად,
ვინ რას არქმევს არ ვიცი და,
მე პირადად... გიჟად ვნათლავ!

გამასპინძლება

ფინურად

სტუმრად მდიდარ ოჯახში ვართ,
დიასახლისს პქვია მართა,
დაგვაფიწყა ყველა სუფრა
სუფრამ, მან რომ გავვიმართა.

ამას ისე ვამბობ, თორემ
რისი სუფრა,
რაის სუფრა?!
მართას ქმარი მშრალად, თანაც
ზეზეურად გვესაუბრა.

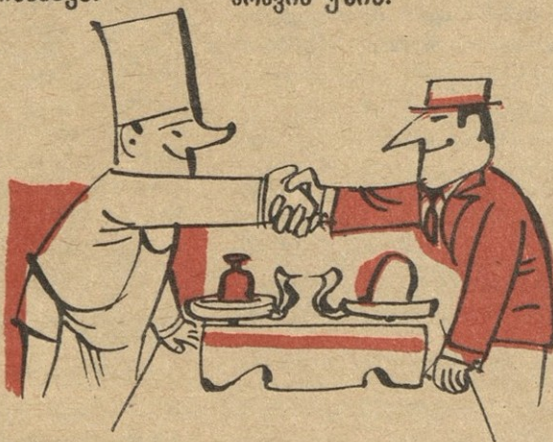
ღმერთო ჩემო, შემძლე კაცმა
ვერ გაბედა იმის თქმაც, —
ნიშნად ჩვენი გაცნობისა
მოგარამვეთო ფინჯან ჩაის!

უარესი: მოწმე გავხდით
საოცრების დიდზე დიდის —
მართამ ფული ჩაიჯიბა
შინ სტუმრების მიღებისთვის.

გავიმარჯუო! დიდ მაღლობას
მარტო მიტომ გინდით, მართა, —
თქვენს ოჯახში ჯიშო ჩემი
კიდევ უფრო შემოვივარდა!

ილუსტრაციები ჯ. ლოლუასი

წევით მოწამელა
აქაცა აქვს უწესოს წესად,
მაგრამ ნამწვაგებს
მიყრილ-მოყრილს ვერ ნახავთ
ვერსად.

ფერად კანფეტებს
ჯიბებში აქაც იყრიან,
მაგრამ ქარდაქარ
ქაღალდები როდი მიქრიან.

არაფრის ქმნაში
დრო უქნარებს ჰელსინკშიც
გაჰყავთ,
მაგრამ ქუჩაში დაყუდებულს
ვერავის ნახავთ!

თუ სადმე თვლიან,
8 აქა თვლიან ბევრ ფულს დიდებად,

ჰელსინკში ვარ და
ბინდია თუ შუქია დილის,
თავს დავტრიალებ
უთბილესზე უთბილეს თბილისს.

თბილისლებს ბევრი სინჯი
გაქვთო,
რომ არვინ გვითხრას,
რა გავაკეთოთ? მევე გავცემ
პასუხს ამ კითხვას:

უნდა მოვეშვათ
ეროვნულის სიგლახის მალვას
და შევუტიოთ
ერთად მათ, ვინც არცხვენს
ჩვენს ქალაქს!

ზემდგომ ორგანოებში მოსული დასაბუთებული საჩივრების დიდი უმრავლესობა შეიძლება დაეკმაყოფილებინათ ადგილობრივ პარტიულ და საბჭოთა ორგანოებს. ანალიზი გვიჩვენებს, რომ ზოგჯერ ადგილებზე რეაგირებენ არასწორად, განმცხადებლებს ხშირად დაუსაბუთებლად ეუბნებიან უარს.

— წვიმა კი ჩამოდის, მაგრამ თქვენი განცხადება ზემოდან რეზოლუციით თუ არ მოგვივიდა, ვერაფერს გავხდებით! მერე კი წყალი არ გაუვა!..

წყალნი წაელენ და წამოვლენ...

I შადრევანი: — არა, მაინც როდემდე არ მოგვაქცევთ ყუარდლებას, სანამ უნდა ვითმინოთ?! ხალხი არა ხართ?! მე თქვენ გეკითხებით, სად არის ამდენი დასაღვრელი წყალი?! ისეთ უკაცრიელ ადგილზე რომ ვიდგა, ვერავინ მამჩნევდეს, არაფერს ვიტყვოდი, მაგრამ რუსთაველის პროსპექტზე, ქალაქის შუაგულში, ოფიცერთა ხსლის წინ ვეღვა ასე გულგრილად რომ გაივლის და გამოივლის, ხედავს, როგორ მოვჩხრიბალებ, ვიღვრები მიწაზე, გუბებებს ვაყენებ და ზოგჯერ დასაღვრავად ახლოს მოსვლა უჭირს ადამიანს! ეს მიკლავს გულს!..

II შადრევანი: — ეჰ, რას იზამ, ძმაო! არც მე ვარ უკეთეს დღეში, — ესმინება სურათების სახელმწიფო გალერეასთან ახლოს მდგომი შადრევანი, — მე ისე წვეთ-წვეთად მოვწანწკარებ, გამვლელ-გამომვლელს უჭირს დალევას!.. მე რომ მაკლებენ, იმ წყალს ალბათ შენ გიმატებენ ზოგ-ზოგები!.. ჩვენ ვიკითხოთ, თორემ იმათ რა ენაღვლებათ, პასუხსაც არავენ თხოვს! შევიჩვიე და, ეტყობა, ეს ამბავი აღარავის აწუხებს, მაგრამ რა უყუოთ ათასობით უცხოელ სტუმარს, მათ წინაშე სომ ჩვენს მეტი არავინ წითლდება?!

I შადრევანი: — ჩვენ კიდეც რა გვიჭირს! თუ გახსოვს, რა დღეში იყვნენ „ძმები და მეგობრები“ სასტუმრო „ივერიასთან“, საქართულოს სახელმწიფო მუზეუმთან, ქალაქდებითა და ნავთობ ავსებდნენ. ვიღაც „ლეთისნიერმა“ მოიფიქრა და გააუქმა, იმათ დაისვენეს!

II შადრევანი: — ახლა ალბათ ასეა „მოდაში“, — ან მიწაზე უნდა ვიღვრებოდეთ, ან წვეთ-წვეთად მოვწანწკარებდეთ. ასეა თითქმის წყლის სასმელი ყველა შადრევანი, თორემ სხვები უკეთეს დღეში რომ იყვნენ, ბრაზი დამახრჩობდა. ასეა პლუქსანოვის პროსპექტზე, კულტურისა და დასვენების პარკშიც!..

I შადრევანი: — ჩვენი გასაჭირი არავის ადარდებს, არც თბილისის კეთილმოწყობის სამმართველოს, არც გამვლელ-გამომვლელს!.. წყალს ატანენ ჩვენს თხოვნას. ამათ თუ არა, შენ მაინც იდი, ბატონო ნიანგო, წყლის ფასი!.. ეგებ მოგვეხმაროთ!

შადრევანების დიალოგი ჩაიწერა თ. შორაგოშიამ

ბახუსის გყავობაში

მეგობარს ვკითხე:

— „ეგრე ძალიან რად ეტანები ღვინოს?“

— „ურვამ შემბყრო, ჩემო ძამია, და მის ჩახრჩობას ვცდილობ!“

— „მერე, ამდენ ხანს, ამდენ სასმელში ველარ ჩახრჩე ურვა?“

— „საქმე გაჭირდა, ბიჭო ავქსენტი, კარგად სცოდნია ცურვა!“

თეთრი აშმაკი

მისდამი ტრფობა საქმეს აშავებს, სიმუხთლე მისი ბევრს როდი სჭერა! ცხვირს აწითლებს და სახელს აშავებს თუმცა თვითონ კი თეთრია ფერად!

ზოთა ამირანაშვილი

ნახატები ჯ. ლოლუასი

— რატომ ანებებთ თავს სამსახურს?

— რა ვქნა, ბატონო, ქრთამა და ძღვენს თქვენ არ იღებთ და ჩვენი ერთად მუშაობა არ გამოვა!

განაყოფიერება თბილისურად

მთელი თბილისის მილიციის საპასპორტო მაგიდის უფროსს

ამავე ქალაქში ბოილ-მარიოტის შინს № 1-ში ცხოვრობს ერთი ჩაწერილი ორესტ ერასტის ძე ჭანჭუჭიშვილის

განცხადება

მოგახსენებთ, რომ თავის დროზე ჩაწერილი ვიყავი თბილისში, ცხვარიჭამიას ქ. № 27-ში. ვინაიდან ჩემი აწ განსვენებული სი-დედრი ღრმად მოსუცებული იყო, გადავეწერე მის ბინაში, მდინარე ვოლგის ქ. № 21-ში, ხოლო მამაჩემიც ასევე მოსუცებული იყო და ჩემი ცოლი გადავეწერა მის ბინაში, საპარის უდაბნოს ქ. № 71-ში, რის შემდეგ სამივე ბინა გადავცვალეთ ერთ ბინაზე შავი ზღვის ქ. № 47-ში. ამის შემდეგ რაიონიდან ჩამოვიდა ჩემი ცოლის ნათესავი, რომელსაც სურდა თბილისში ჩაწერა და იძულებული გავხდით, მომესდინა ფიქტიური განქორწინება ჩემს ცოლთან და ფიქტიურად გამეფორმებინა ქორწინება ჩემი ცოლის ნათესავთან, რის შემდეგ იგი ჩაეწერა ჩემს ბინაში. ამის შემდეგ მოვახდინე განქორწინება ჩემი ცოლის ნათესავთან და ჩემი გარე დეიდაშვილის თხოვნით იძულებული გავხდით, ფიქტიური ქორწინება გამეფორმებინა მასთან, ვინაიდან სახლი იყო ნგრევის ზონაში და გადავეწერე მის ბინაში, სპარსეთის ყურის ქ. № 18-ში. ამის შემდეგ რაიონიდან ჩამოვიდა ჩემი ახლობელი ადამიანი, რომელსაც ქალაქში ჩაწერა სურდა, და იძულებული გავხდით, მომესდინა განქორწინება მეორე ფიქტიურთან ანუ გარე დეიდაშვილთან და ასევე ფიქტიურად გამეფორმებინა ქორწინება ახლობელ ადამიანთან, რის შემდეგ იგი ჩაეწერა ჩემს ფიქტიურ ბინაში, სპარსეთის ყურის ქ. № 18-ში. ამის შემდეგ მოვახდინე განქორწინება მესამე ფიქტიურ ცოლთან ანუ ახლობელ ადამიანთან და ფიქტიურად გავაფორმე ქორწინება გარეშე პირთან, ამოვეწერე ევერესტის ქ. № 59-დან, სადაც ჩამწერეს სპარსეთის ყურის ქ. № 18 სახლის ნგრევის შედეგად და გადავეწერე მეოთხე ფიქტიური ცოლის ბინაში, რომელიც მდებარეობს შეუდრეკელთა ქ. № 9-ში. ეს იძულებული ვიყავი გამეკეთებინა იმისათვის, რომ ავსულიყავი აღრიცხვაზე და შევსულიყავი ატიპური კოოპერატივის მშენებლობაში, რომელიც მიმდინარეობს გოლფსტრიმის თბილი დინების ქუჩაზე. ამის შემდეგ ჩემმა პირველმა ფაქტიურმა ცოლმა, რომელთანაც დროებით, ფიქტიურად მქონდა გაფორმებული განქორწინება, ზემოთყვანილი მიზეზების გამო სრულიად უსაფუძვლოდ დაიწყო ეჭვიანობა მეოთხე ფიქტიურ ცოლზე ანუ გარეშე პირზე და მემუქრებოდა, რომ გამეყრებოდა არა მარტო ფიქტიურად, არამედ ფაქტიურადაც და იძულებული გავხდით, მომესდინა განქორწინება მეოთხე გარეშე ფიქტიურ ცოლთან, ამოვეწერე შეუდრეკელთა ქ. № 9-დან და დავკარგე უფლება ბინაზე მშენებარე ატიპურ კოოპერატივში. ამის შემდეგ მეორედ გავაფორმე ქორწინება ჩემს პირველ, ნამდვილ, ფაქტიურ ცოლთან, მაგრამ ვეღარ ჩავეწერე ჩემს ფაქტიურ ბინაში, რომელსაც ჩემს ფაქტიურ ცოლთან ერთად ყოველთვის ვფლობდი მთელი ზემოაღწერილი პერიოდის განმავლობაში.

გთხოვთ გაითვალისწინოთ ჩემი განცხადების გულწრფელი კილო, არ დამინგრით ოჯახი, ჩამწერეთ ჩემს ნამდვილ ცოლ-შვილთან ჩემს ფაქტიურ ბინაში, მდებარე შავი ზღვის ქ. № 47-ში და პირობას ვდებ, რომ აწ არც ფიქტიურად და არც ფაქტიურად არ მოვახდენ ქორწინება-განქორწინების აქტებს, ჩაწერა-ამოწერა-გადაწერა-გადმოწერას, რადგან ბოლო დროს ისეთი გრძნობა მაქვს, თითქოს მთელი ჩემი ცხოვრება შედგება ამგვარი უსიამოვნო ოპერაციებისაგან, ყელში ამომივიდა ყველაფერი, მინდა პატიოსნად და მშვიდად ვიცხოვრო ჩემს ფაქტიურ ბინაში, ჩემს ნამდვილ ცოლ-შვილთან ერთად.

განცხადება იპოვა სოლ. შელოვანიძე

სირაკუზელი ჟიჟანი

პოლიტიკური ფაქტობრი

სირაკუზელმა ტირანმა დონისემ, რომელიც უფრო უსაფუძვლო ეჭვიანობით იყო ცნობილი, ვიდრე გამჭრიახი ჯგუფ-გონებით, თავის მოშურნედ ვინმე დამოკლე მიიჩნია, ერთ-ერთ ნადიმზე თავისი ადგილი დაუთმო, მის თავს ზემოთ კი ძლიერ ჩამოკიდა ალესილი მახვილი. ამაზე გულდამშვიდებით მოგვითხრობს მითი, მაგრამ დღევანდელი მსოფლიო ასევე გულგრილად ვერ შეხვდება სირაკუზელი ტირანის სულიერ მემკვიდრეს — ამერიკის შეერთებული შტატების პრეზიდენტ რონალდ რეიგანს, რომელიც თავის მოშურნედ მიიჩნევს ყველა კეთილი ნების ადამიანს მთელ დედამიწაზე და განზრახული აქვს დაპყდოს მათ თავს ზემოთ, ძველისძველი დაშნის მაგიერ, თანამედროვე ბირთვული იარაღი...

„რაკეტაწინააღმდეგო თავდაცვის კოსმოსური სისტემა ის მომავალია, რომელიც იმედებს გვინერგავს, რადგან უზრუნველყოფს ჩვენს გადასვლას „ურთიერთგანადგურების დოქტრინიდან“ „გარანტირებული გადარჩენის დოქტრინაზე“! — აცხადებს სირაკუზელი... (უკაცრავად) კალიფორნიელი ტირანი და ამ სიტყვიერი კამუფლაჟის სარჩულში პირველი დარტყმის მიყენების ავბედით ზრახვებს მალავს.

რეიგანსა და კომპანიას, ანუ თეთრი სახლის ადმინისტრაციას, ამ თავისი ნაცოდგილარისათვის მოხენების სახე მიუცია და 1984 წლის 6 იანვარს სენატისათვის წარუდგენია.

ამჟამად პრეზიდენტის მიერ ხელმოწერილი დირექტივა № 119 — ეს არის იურიდიული დოკუმენტი, რომელმაც სანქცია მისცა სამეცნიერო-კვლევით სამუშაოებს კოსმოსურ სივრცეში ბირთვული ომის გასაჩაღებლად.

„ადმინისტრაციის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი პროგრამა“, — ასე უწოდა თანამგზავრსაწინააღმდეგო საომარი სისტემების შექმნის ამ მზაკვრულ გეგმას თავდაცვის მინისტრმა უაინბერგერმა.

„ჩვენ მოვალენი ვართ, გაუძლოთ ბირთვულ ომს და მოვიგოთ იგი!“ — სიცხინასავით აბოდებს ამერიკელ ფიზიკოს ბოდვეინს, რომელიც კოსმოსის მილიტარიზაციის პრობლემაზე მუშაობს.

დედამიწის ირგვლივ კოსმოსურ სივრცეში ბირთვული იარაღის გასატანად უკვე დასაქმებულია თანამგზავრსაწინააღმდეგო სისტემა „ასატი“, გამანადგურებლების გამოყენებით; რაკეტაწინააღმდეგო სისტემებში კი ძირითადი ფუნქცია ლაზერებს აკისრიათ.

შეიარაღების მთელი ეს კომპლექსი წინასწარ დიდ სიმაღლეზე ააქვთ „F-15“ ტიპის გამანადგურებლებს, შემდეგ კი დედამიწის ირგვლივ ორბიტაზე გააყავთ კოსმოსურ რაკეტებს.

მომდევნო ეტაპზე რაკეტებს სცილდება მინიატურული ფთექებადი მუხტები, რომლებიც ადჭურვილი არიან ინფრაწითელი გადამწოდებით,

მათი საშუალებით საომარი მუხტები თავიანთი უმთავრესი სამიზნეების — თანამგზავრებისაკენ მიჰყვანა.

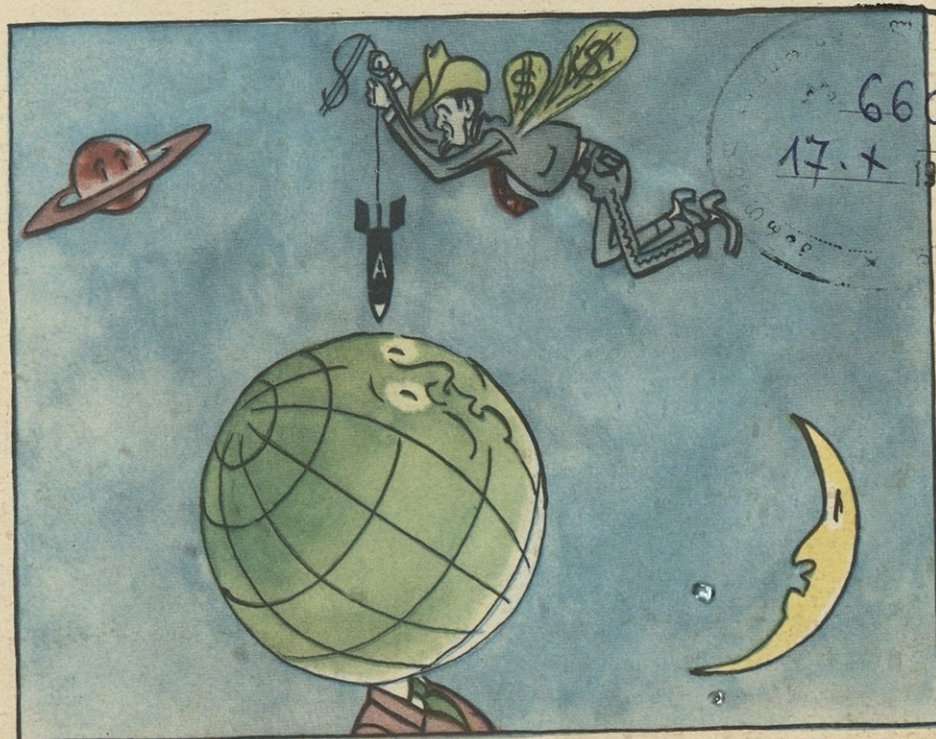
1984 წლის 21 იანვარს უკვე მოეწყო ამ საომარი სისტემების გამოცდა, მომდევნო გამოცდა უახლოესი ხნისათვის არის ნაგარუდები.

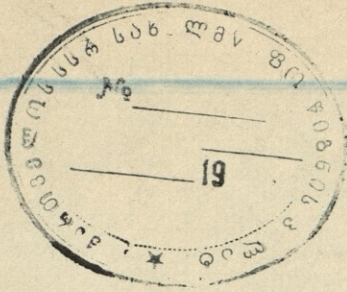
საერთოდ კი, ეს გახლავთ ოცწლიანი გეგმა, რომლის მიხედვით უკვე მერმისს კოსმოსური სივრცის დაზვერვასა და პატრულირებას 2 მილიარდი დოლარი მოხმარდება, ხოლო მომდევნო 5 წელიწადში პენტაგონი იმედოვნებს, კიდევ განარჯოს ამ მიზნით 26 მილიარდი დოლარი!

რეიგანისა და კომპანიის ამ საფირმო მახვილის დედამიწის თავზე დასაკიდებლად ატეხილ საომარ აუიოტაჟში კვლავ მშვიდად გაისმის საბჭოთა კავშირის სამშვიდობო პოლიტიკით ნაკარნახევი, მსოფლიოს საზოგადოებრივი აზრის გამომხატველი გაფრთხილება:

შესდექით, ჯგუფოკლენო! დამოკლე არავინ გეგონოთ, რომ თქვენს მიერ ალესილ იარაღს თვინიერად დაუდუნოს თავი და ასე ელოდოს თავის გარდაუვალ აღსასრულს! ჩადენილ ბოროტებას მოჰყვება სამართლიანი შურისგება, რომელიც ულმობელი იქნება!

ელგუჯა მერაბიშვილი
ილუსტრაციები ბ. მორჩაქისა

სტოპ აბიზაცია

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

სატირიკო-იუმორისტული
ჟურნალი „ნიანგი“ № 18
(1676) სექტემბერი. გამო-
დის 1923 წლის ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი
ზაურ გოლჭვაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ავთანდილ ადუშვილი
(პასუხისმგებელი მდივანი).
გაბუა ამირეჯიბი, ნოზაღი
ბართაია, ბორის გურგუ-
ლია, ნოდარ დუმბაძე, რე-
ვაზ თვარაძე, ჯემალ ლო-
ლუა, ნოდარ შალაშონია
(მხატვარ - რედაქტორი),
ალექსანდრე სამსონია,
ხევან სიხარულიძე (მთავარი
რედაქტორის მოადგილე),
ჯანსუღ ჩარკვიანი, თამაზ
წიგწივაძე, ნაფი ჭუსხოთი.

ტექნიკური რედაქტორი
მიხეილ კუხალაშვილი

გადაცა ასაწყობად 23. 8.
84 წ. ხელმოწერილია დასა-
ბეჭდად 3. 10. 84 წ. ქალა-
ლის ზომა 60 X 90¹/₂.
ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცე-
ლი 1,25, საღრიცხვო-საგა-
მომცემლო თაბახი 1,7, სა-
ქართველოს კვ ცკ-ის გა-
მომცემლობა, ლენინის, 14.
შეკვეთა № 1900 უე 00087
ტირაჟი 138.300. ჟურნალი
გამოდის თვეში ორჯერ.
რედაქციაში შემოსული მა-
სალები ავტორებს არ უბ-
რუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 380008.
თბილისი-8, რუსთაველის
პროსპექტი № 42.

ტელეფონები: მთავარი
რედაქტორის — 99-55-54,
მთ. რედ. მოადგილის —
93-19-42, პ/მგ მდივნის —
93-10-78, მხატვარ-რედაქ-
ტორის — 99-02-38, გან-
ყოფილებათა გამგეების —
93-49-32, რედაქტორ-ლიტ-
მუშაკების — 99-02-38,
მდივან - მემანქანის —
99-76-69.

Сатирико - юмористиче-
ский журнал «НИАНГИ»
(На грузинском языке)
Тбилиси, пр. Руставели
№ 42. Издательство ЦК
КП Грузии, Типография
издательства ЦК КП
Грузии, Тбилиси, улица
Ленина № 14.

ფასი 20 კაპიკი
ინდექსი 76137

